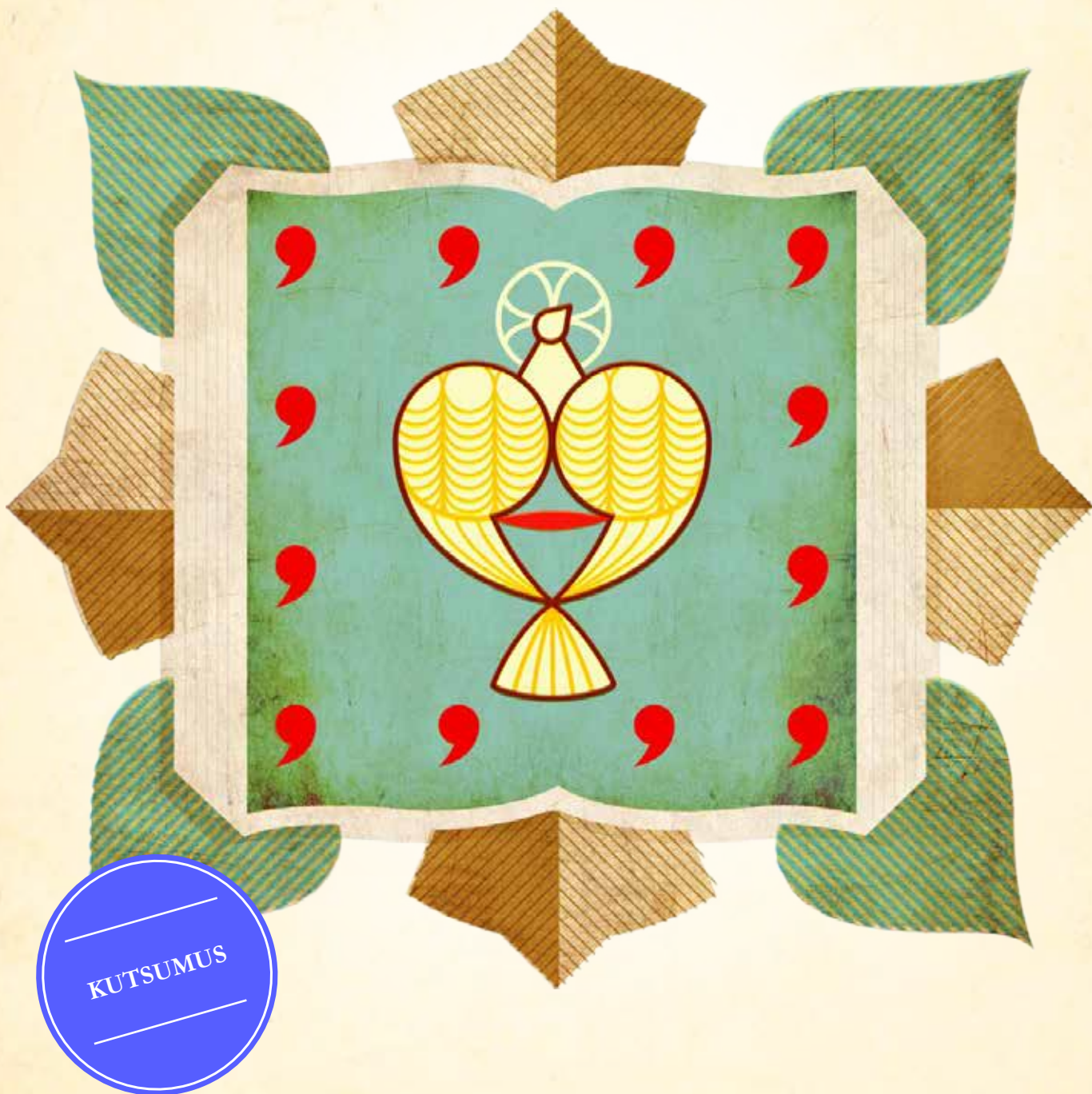
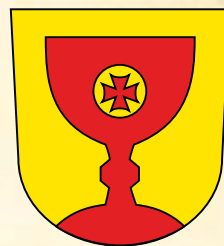

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 3 / 2020

KUTSUMUS

Miten löydän kutsumukseni? | Seurakunta siirtyi verkkoon

JUMALAN NAAMIOT

≡ JUHANA POHJOLA

Kuinka elää Jumalan miehen mukaista elämää? Tähän kysymykseen vastaa usein unohdettu Martti Lutherin Vähä katekismukseen viimeinen osa: huoneentaulut. Niissä on raamatunkohtia, jotka puhuvat kristityn kutsumuksesta kolmessa elämänmuodossa: seurakunta, perhe ja maallinen esivalta. Näiden järjestysten puitteissa ja kautta Jumala toteuttaa hyvää tahtoaan. Seurakunnan kautta Jumala antaa meille iankaikkisen elämän, ja perheen kautta ajallisen elämän, jonka suojelemista maallinen yhteiskunta palvelee. Jokaisen kutsumus on ottaa vastaan ja jakaa Jumalan rakkautta ja huolenpitoa näissä elämäntilanteissa. Näitä Luther kutsui Jumalan naamioiksi, koska Herra itse toimii näiden inhimillisten ja puutteellisten välikappaleiden kautta. Kuinka suuren merkityksen ja arvon se antaakaan kaikille arjen kutsumuksillemme!

Kutsumuksen täyttäminen onkin kaunista ja puhuttelevaa. Kriisiaknamme tämä näkyy korostetusti. Valtiovalta valjastaa terveydenhuollon, turvallisuusviranomaiset ja talouden resurssit, jotta kansalaiset voisivat elää turvassa. Hoitohenkilöstö pitää huolta potilaista uupumukseen asti, jopa oman terveytensäkin uhalla. Opettajat yrittävät pitää etänäkin kaikki lapset mukana opinteillä. Lapset ja lapsenlapset palvelevat ostoksia tekemällä ja yhteydenpidolla eristyksissä olevia isovanhempia. Isät ja äidit tukevat kotikoulua. Perheessä jaetaan aikaa ja anteeksiantoa. Pastorit käyvät seurakuntalaisten kotona tuomassa ehtoollisen lahjan ja palvelevat verkkosaarnoilla. Seurakuntalaiset huolehtivat toisistaan ja yhteisen seurakuntakodin ylläpidosta. Kuinka arkista, mutta taivaalliselta tuoksuva!

Kutsumusten arvon näemme erityisesti silloin, kun ne laiminlyödään. Epidemia-aikana on voinut lukea tällaisia otsikoita: Valtio salasi kansalaisiltaan taudin olemassaolon ja sen vaarallisuuden. Koronahuijaukset leviävät. Hoitajat jättivät sairaat vanhukset yksin vanhainkotiin. Perheväkivaltailmoitukset kasvaneet. Jos käytämme väärin tai lyömme laimin saamaamme kutsumusta, silloin toiset kärsivät: perheenjäsenet, asiakkaat, työyhteisö, isänmaa ja seurakuntayhteisö – heikoimmat eniten. Jos kutsumusten toteuttaminen luo turvallisuutta ja järjestystä, kutsumusten laiminlyönti puolestaan jättää jälkeensä pelkoa ja kaaosta.

Jumalan asettamat perusjärjestykset ovat aina Perkeleen hyökkäyksen kohteena. Se pyrkii joko turmelemaan tai korvaamaan ne valheversioilla – pimeyden naamioilla. Kirkosta se haluaa kadottaa taivaan ja kadotuksen iankaikkisuusnäköalan ja saada sen verievankeiliumin kuuluttamisen sijasta puuhailemaan maailman parantamisessa.

Vaikka perheitä tuetaan maassamme monin eri tavoin, itse perheinstituutiota vastaan hyökätään. Meiltä halutaan turmella yhden miehen ja yhden naisen elinikäinen avioliitto sekä valmius, vastuu ja ilo lasten kasvattamisesta. Kyse ei ole vain avioliittojen rikkoutumisesta vaan avioliitto-, sukupuoli- ja ihmiskäsitysten muuttamisesta. Syntymättömälle lapselle ei anneta ihmisarvoa ja syntyneiden suurta määrää saataan pitää ympäristörasitteena. Nuoren sukupuolta ei määrää biologia vaan ideologia itse itsensä määrittelemisestään. Lapsen perusoikeus isään ja äitiin riistetään ja tilalle tarjotaan ”perhemallien” kirjoja. Näin perhe käsitteenä väristetään.

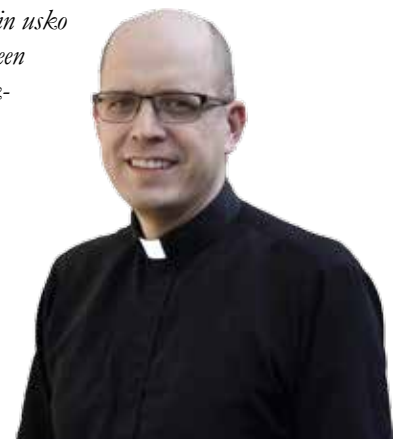
Valtiolla on historiassa ollut kiusa-

uksena ulottaa valtaansa yli kodin ja kirkon kynnyksen. Esivalta ei tyydy osaansa, vaan käyttää voimaansa perheiden ja kirkon uskonharjoittamisen vapauden tukemisen sijasta näiden tukahduttamiseen. Yhteiskunnassamme pyritään yhä selvemmin ohjamaan kristittyjä itesesensuuriin tai jopa suoraan rajoitetaan vihapuheeksi katsottua peruskristillistä opetusta. Valtiovalta kaventaa vähemmistöjen oikeuksien turvaamisen nojalla sanan- ja uskonnonvapautta ja näin ideologisesti valitsee, kenellä on puheoikeus. Transideologian avulla se ulottaa valtaansa vanhempien ohitse lapsiin ja nuoriin.

Siksi jokaisen on hyvä pysähtyä huoneentaulujen äärelle ja tutkia niiden valossa omaa elämäänsä. Mikä lopulta merkitsee? Mikä on minun tehtäväni seurakuntalaisena, perheenjäsenenä ja kansalaisena? Mitä kaikkea hyvää Jumala haluaa lahjoittaa minulle toisten kutsumusten kautta?

Maallinen esivalta ja työelämä koskevat vain tätä katoavaa aikaa. Perheitäkään ei taivaassa enää perusteta. Mutta Kristuksen kirkko säilyy ikuisesti.

Martti Luther kirjoittaa: *Katso, tätä kaikkea kutsutaan sellaisenaan hyväksi, pyhäksi toiminnaksi, mutta mikään näistä elämänmuodoista ei ole tie autuuteen. Sellaisena pysyy yksinomaan tämän kaiken yläpuolella oleva tie, nimittäin usko Jeesukseen Kristukseen.*

JUMALANPALVELUKSET SIIRTYIVÄT VERKKOON

☞ SAMI NIEMI

Lähetysshiippakunnan julkiset jumalapaalvelukset keskeytyivät valtiovallan päätettyä 16.3 kieltää kaikki yli kymmenen hengen tapahtumat koronaviruksen aiheuttaman poikkeustilan takia. Oli astuttava kokonaan uudelle alueelle, jumalapaalvelusten lähettämiseen suorina lähetyksinä internetissä.

Seurakunnissa käärittiin hihat ja jo seuraavana sunnuntaina, Marian ilmestyspäivänä, Koinonia-keskuksesta lähetettiin suora lähetys messusta Lähetysshiippakunnan Youtube-kanavalla. Seinäjoella Luukkaan luterilainen seurakunta aloitti omat nettikirkkojen Facebook Live -lähetykset myös 22.3. Lounaan rovastikunnan internet-sivu www.sanasationlampu.fi avattiin kokoamaan yhteen alueen pastoreiden pitämiä hartauksia ja opetuspuheita ja ruotsinkielisillä sivuilla julkaistiin pääsiäisen aikana päivittäisiä hartauksia. Pitkäperjantaina Matteuksen seurakunta Hämeenlinnasta aloitti omat sanajumalapaalvelukset Facebook Live-lähetyksenä.

Uutta on opittu ja tekniikan kanssa kompastelu on ollut välillä tuskastuttavaakin. Nettyhteydet ovat katkenneet tai heikentyneet yllättävästi, akut tyhjentyneet, äänten kanssa on ollut ongelmia ja varajärjestelmiin on jouduttu turvautumaan. Joka pyhä on kuitenkin jumalapaalvelus saatu julki. Jumalapaalveluksissa seurakuntalaiset ovat saaneet tunnustaa syntinsä ja kuulla ne anteeksi annettavan ja olla sanankuulossa. Ehtoollisen konkreettinen syöminen ja juominen on jäänyt oman pastorin jakamien kotiehtoolisten varaan.

Nettilähetyksiä tehdään poikkeustilan aikana Koinonia-keskuksesta.

KESÄJUHLIIN VOI OSALLISTUA KOTOA KÄSIN

Tänä vuonna kesäjuhlia ei järjestetä suunnitellusti Loimaalla, vaan ne järjestetään verkossa, eli suorana lähetyksenä Lähetysshiippakunnan Youtube-kanavalla. Kesäjuhlien valmista ohjelmaa mukailen viikonloppuna 31.7-2.8 saamme kokoontua yhteen verkon välityksellä. Kuulemme opetusta ja osallistumme hetkipalveluksiin, seuroihin ja kanaviin. Seurakunnat tulevat nousemaan ohjelmassa suurempaan rooliin. Ohjelmasta on tulossa lisää informaatiota alkukesästä.

Tämän Pyhäkön Lampun ilmestyessä olemme päässeet takaisin julkisten jumalapaalvelusten viettoon. Tänäkin jumalapaalvelus lähetetään suora-

na lähetyksenä internetissä. Lähetysshiippakunta haluaa olla palvelemaan niitä seurakuntalaisia, jotka ovat toipilaina tai sairastavat kotonaan. Suorat lähetykset Youtubessa ja Facebookissa ovat myös mahdollisuus tavoittaa uusia ihmisiä.

Suorat lähetykset ovat vaatineet videokameroiden ja muun teknisen välineistön hankkimista. Koinonia-keskukseen rakennetaan studio, jonka rakentaminen on jo aloitettu. Uusien askeleiden, digiloikan, ottaminen vaatii investointeja. Tämän vuoksi Mediatyölle on avattu oma kustannuspaikkansa Suomen Luther-säätiön talouteen. Voit tukea mediatyötä käyttämällä viitettä 8222 tai lahjoittamalla Mobilepayn numeron 76225 kautta.

Sisällys 3/2020

- 2 Jumalan naamiot
- 3 Jumalapaalvelukset siirtyvät verkkoon
- 4 Kutsumus koetteella korona-aikana?
- 6 Kutsuttu elämään merkityksellistä elämää
- 8 Korona toi kirkon kotisohvalle
- 9 Persian kuninkaan käsky ja Jumalan aika

- 10 Etäpappina korona-aikana
- 11 Väsi kysymystä kutsumuksesta
- 12 Guds kallelse i familj, kyrka och samhälle
- 13 Min plats i församlingen
- 14 Varhaisnuorisotyö on tärkeä työmuoto
- 15 Ei enää Egyptiin
- 16 Koronakevään ylioppilas ei pelkää tulevaa

KUTSUMUS KOETTEELLA KORONA-AIKANA?

ESSI TUOMALA

LEINOJEN PERHEKUVA: VESA SAIVO / SATAKUNNAN KANSA

LÄHIHOITAJAN TYÖVUORO ALKAA RUKOUKSELLA

Maaliskuussa moni terveydenhoitoalalla työskentelevä joutui uudelleen tilanteeseen, kun maahan julistettiin koronapandemian vuoksi poikkeustila. Lomia peruttiin, ylityömääräyksiä annettiin ja työpaikkaruokailuihin ja taukoihin tuli poikkeusjärjestelyjä. Yleinen epävarmuus kaihersi mieltä. Mitä jos korona lähtee leviämään työpaikalla? Mitä jos sairastun itse?

Kirsi Kemppaisen työpaikalla, Kaunialan Sairaalassa henkilökuntaa joutui pandemian ensiviikkoina karanteeniin ja työvoimapula yllätti. Nyt alkukesästä tilanne on ainakin toistaiseksi rauhoittunut ja karanteenilaiset ovat palanneet töihin. Kuolema on kuitenkin aina läsnä hoitotyössä – koronaa tai ei.

HOITAJAN KUTSUMUS

Kirsi Kemppainen valmistui lähihoitajaksi vuonna 1998. Sitä edelsi perheen

muutto Vaasasta uuteen kotikaupunkiin Espooseen.

- Työllisyyspolkuhaastattelussa minulle ehdotettiin lähihoitajan oppisopimuskoulutusta Espoon kaupungilla. Koin sen Jumalan johdatuksena.

Lapsuudesta Etelä-Pohjanmaalla jäi onnelliset muistot. Kirsi innostui vanhustyöstä, koska halusi maksaa kunniavelkaansa isovanhemmilleen, jotka olivat hoitaneet häntä pienenä.

Kuten isovanhemmilla, myös Kemppaisella usko on luonnollinen osa elämää ja työtä. Mottonaan hoitotyössä hän pitää Kolossalaiskirjeen luvun 3 jaetta 23: ”Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne niin kuin Herralle eikä ihmisille”.

- Kuten opettajani aikoinaan sanoi: ”Kun potilaskello soi 04.00 yövuorossa, mitataan hoitajan etiikka!”. Kun ohjaan uusia opiskelijoita, ajattelen aina kouluttavani tulevaa kollegaa, joka joku päivä hoitaa minua.

Hoitotyössä kristillistä sanomaa voi tuoda esiin vain, jos se tapahtuu asiakkaan aloitteesta ja hänen vakaumustaan kunnioittaen. Kirsi Kemppainen kertoo, että jos hän esimerkiksi huomaa Päivän Sanan yöpöydällä, hän kysyy

asiakkaalta, saako lukea sitä tälle.

SEURAKUNTA AUTTOI PAINEEN KESKELLÄ

Kun ensimmäiset koronauutiset levisivät mediaan, Kirsiä ahdisti.

- Jatkuva tiedontulva uuvutti. Yritin pysyä tarkkana ja hallita kaikkea, ja väsyin siihen.

Samaan aikaan huolta aiheutti myös 82-vuotiaan isän sairastuminen. Kovan stressin keskellä yhteys seurakuntaan tuli entistä tärkeämmäksi.

- Meillä oli Skype-raamattupiiri, jossa sain soperrettua rukouspyynnön pastorillemme. Kirjoitin myös ystäväleni sähköpostia ja pyysin esirukousta uskovien WhatsApp-rukouspiirissä. Taakkani jaettiin. Silti hoitajan haasteena on aina, miten pysyä avoimena ihmisille ja silti suojata itseään ja varmistaa jaksamisensa.

Kirsi Kemppainen aloittaa työpäivänsä Isä Meidän –rukouksella.

- Tuon avuttomuuteni Taivaan Isälle. Hänellä on elämäni ohjaket ja voin levätä hänen tahdossaan. Hänen voimallaan selviän kaikesta päivän kerrallaan.

KORONA TARJOAA TILAISUUDEN TODISTAA

*Riskiryhmiin kuuluvat seurakuntalaiset toteuttavat koronaepidemian aikana kristityn kutsumustaan kuuntelemalla internetistä jumalanpalveluksia ja opetuksia ja kutsumalla tarvittaessa pastorin kotiin jakamaan ehtoollista. Kouvolaalainen **Liisa Penttinen** kokee tämän ajan otolliseksi todistaa Kristuksesta.*

Kouvolassa kissansa kanssa asuva, Pyhän Pauluksen seurakunnan jäsen Liisa Penttinen kuuluu riskiryhmään ja on siksi viettänyt viimeiset kuukaudet pitkälti kotona.

Seurakunnan merkitys on kirkastunut korona-aikana entisestään.

- Kyllä seurakunta on minulle hyvin tärkeä. Kuulen siellä Jumalan sanaa, saan ehtoollisen ja tapaan ystäviä, Pent-

tinen sanoo.

Jumalan sanaa voi onneksi kuulla myös poikkeustilan aikana. Penttinen hankki viime kesänä älypuhelimien, joka on mahdollistanut saarnojen ja ope-

tusten kuuntelun.

Ehtoollistakin on saanut, kun oma pastori **Petri Hiltunen** on käynyt ja-kamassa sitä kotona. Penttinen pohtii vielä, uskaltaako osallistua kesäkuussa jälleen käynnistyviin messuihin.

Kristittyjen yhteys on toteutunut lähinnä puhelimitse.

- On tullut soiteltua enemmän ystävien kanssa ja jaettua asioita, Penttinen kertoo.

Naapurissa asuu samaan seurakuntaan kuuluva ystävä, jonka kanssa Penttinen on tavannut harvakseltaan.

HUOLI YKSINÄISISTÄ

Liisa Penttinen on koronaepidemian aikana kantanut huolta lähimmäisistä, joilla ei ole omaisia ja jotka kokevat yksinäisyyttä.

- Pyrin soittamaan tällaisille ystäville säännöllisesti.

Poikkeukselliset ajat ovat tarjonneet erityisen hyviä tilaisuuksia toteuttaa jokaisen kristityn kutsumusta Kristuksen todistajana.

- Tästä kaikesta on ollut se hyöty, että ihmiset ovat alkaneet pohtia uskon asioita ja olen saanut käydä muutamia

hyviä keskusteluja sellaisten ihmisten kanssa, jotka eivät tunne Raamattua, Penttinen kertoo.

Ennen korona-aikaa hän kävi säännöllisesti tapaamassa hoitokodissa asuvaa ystävää, jolle uskon asiat eivät ole ennestään tuttuja.

- Luen hänelle puhelimitse Raamattua ja hartauskirjoja kahdesti viikossa. Viime aikoina olen alkanut myös lukea virsiä hartautena. Rukoilen myös Isä Meidän –rukouksen ja lausun uskonnustuksen puhelunne lopuksi.

- Luotan siihen, että Jumalan sana ei palaa tyhjänä, hän sanoo.

VIRSIÄ JA MURTOLUKUJA ETÄKOULUSSA

*Vanhemman kutsumus on ollut monessa kodissa korona-aikana myös opettajan kutsumus. Vaikka koulut avautuivat 14.5., raumalaisessa viisilapsisessa **Leinon perheessä** kotiopetus jatkui lukuvuoden loppuun saakka kahden lapsen osalta, koska kuopus kuuluu sairautensa vuoksi riskiryhmään, ja perheen ulkopuolisia kontakteja joudutaan rajoittamaan eri tavalla kuin monissa muissa lapsiperheissä.*

Mä olen ihan pihalla kouluasioista. Kyllä **Anna-Kaisa** on hoitanut homman 97-prosenttisesti, tunnustaa Leinon perheen isä **Antti**, joka työskentelee yrittäjänä ja tekee tällä hetkellä pääosin etätöitä.

Perheen lapsista koululaisia ovat **Eevert**, 13, **Eliida**, 11 ja **Efraim**, 9. **Eliel**, 6 ja **Edviina**, 4, ovat kotihoitossa Edviinan sairautensa vuoksi ja äiti Anna-Kaisa toimii tyttärensä omaishoitajana. Siinä sivussa aikanaan fysioterapeutiksi kouluttautunut äiti on joutunut virkistämään muistiaan monen kouluikäisen osalta. Milloin ruotsin kielessä käytettiin epämääräistä ja milloin määräistä muotoa? Miten murtolukuja muutettiin desimaaliluvuiksi?

- Pääsääntöisesti lapset ovat tehneet tehtävät hyvin. Alakoululaiset ovat kuitenkin saaneet koko viikon tehtävät maanantaiaamuna. Päivät olisivat pienille koululaisille helpompia, jos tehtävät tulisivat osissa, vanhemmat pohtivat.

Anna-Kaisa naurahtaa, että välillä ärsyttää, kun mediassa korostetaan, miten koronan myötä ihmisillä on paljon ylimääräistä aikaa. Suurperheellisen kokemus on toisenlainen.

- Viiden lapsen perheessä ruoanlaittoa ja siivoamista on enemmän kuin ennen. Painetta ei ole ainakaan vähemmän kuin normaaliarjessa.

- Vanhempana huomaa, että pinta on kireämmällä kuin normaalisti, vaikka meillä on asiat ihan hyvin, hän pohtii.

Jottei kutsumus puolisona jäisi kokonaan syrjään, Leinot yrittävät pitää kiinni harvoista kahdenkeskisistä hetkistä.

- Välillä karkaamme kahdestaan lenkille, he kertovat.

UUSIA PERINTEITÄ

Korona-aikana seurakunta ei voi koontua fyysisesti yhteen, ja siksi vanhempien merkitys lasten hengellisinä kasvattajina korostuu entisestään. Monet perheet kertovat, että kotiin on

tärkeä luoda pyhäpäivän tuntua pukeutumalla pyhävaatteisiin nettimessuun. Varhaisnuorille ja nuorille on myös tarjolla erilaisia virtuaalikoontumisia.

Leinon perheessä iltahartauksia on vietetty ennen korona-aikaa, mutta nyt rinnalle on syntynyt uusi perinne, keskipäivän hartaushetki.

- Kahdeltatoista kokoonnumme laulamaan Jumala ompe linnamme -virren ja rukoilemaan Isä Meidän –rukouksen, vanhemmat kertovat.

- Lapsia ei ole tarvinnut käskää hartaushetkeen. Kun ensimmäiset pianonsoinnut alkavat kuulua, kaikki juoksevat paikalle, vanhemmat hymyilevät.

KUTSUTTU ELÄMÄÄN MERKITYKSELLISTÄ ELÄMÄÄ

≡ ESKO MURTO

GUSTAV SPANGENBERG (1828–1891): LUTHER MAKING MUSIC IN THE CIRCLE OF HIS FAMILY

”Koko elämämme suorastaan huokuu ja kihisee merkitystä – mutta me olemme tulleet sokeiksi ja kuuroiksi havaitsemaan, kuinka Jumala on koko ajan työssään ympärillämme”, kirjoittaa pastori Esko Murto kristillisestä kutsumusajattelusta.

U sko luomiseen ei suuntaudu ainoastaan historiaan (kysyttäessä ”mistä tämä kaikki tuli?”), vaan löytää tärkeimmän kohteensa nykyhetkessä, jokaisen ihmisen omassa elämässä: Jumala loi kerran maailman, mutta hän yhäkin luo – esimerkiksi minut. Onkin usein helpompaa ajatella Jumalaa suurten asioiden luoja – galaksien ja tähtisumujen, mannerlaattojen ja valtamerien, tai elollisen luonnon käsittämättömän, harmonisen monimutkaisuuden luoja – mutta arkipäiväisten ja meidän omaan elämäämme välittömästi liittyvien asioiden luoja. Hän helposti unohtuu. Martti Lutherin Iso katekismus kuitenkin ohjaa meitä muistamaan Jumalan työtä juuri tällaisissa; hän antaa meille ”vaatteet ja kengät, ruoan ja juoman, kodin ja konnun, vaimon ja lapset” ja niin edelleen.

Jumalan luomistyön pohtiminen tuottaa kristityssä palvovaa kiitollisuutta. Luominen onkin ensisijassa Jumalan voiman ja taidon, mutta myös hyvyden ja rakkauden osoitus. Katekismus toteaa: ”Kaiken tämän hän tekee yksinomaan isällisestä, jumalallisesta hyvydestään ja laupeudestaan, vaikka en sitä lainkaan ansaitse enkä ole sen arvoinen.” Luominen on lahja, jonka luotu ottaa vastaan.

Tästä lahjasta seuraa kuitenkin myös kutsu tehtävään, Jumalan työtoveruuteen. Tällainen kutsumus perustuu aina Jumalan työhön, johon kristitty Herransa palvelijana liitetään. Tämä tapahtui jo paratiisin käskyssä ”viljellä ja varjella”, jossa ensimmäiset ihmiset kävivät työhön Jumalan valmistamassa luomakunnassa. Luterilaiset nimittävät ”kutsumukseksi” niitä töitä ja tehtäviä, joihin Jumala ihmisen asettaa. Tähän sisältyy työ, mutta kut-

sumus on paljon laajempi kuin vain ammatti, siihen kuuluvat myös perhesuhteet, naapuruus ja yhteiskunnan osana toimiminen – ja myös erityisesti kutsumus seurakunnan osana.

EI HUIKENTELEVVUDELLE, EI ANKEUDELLE

Jumalan luomistyö on moninainen, hän on sekä suurten että pienten, sekä ihmeellisten että arkipäiväisten asioiden luoja. Siksi kristittyjen kutsumuksetkin ovat moninaisia. Usein tämä moninaisuus meiltä unohtuu, ja kutsumusajattelumme alkaa yksipuolistua joko huikentelevaisuudeksi tai uuvuttavaksi puurtamiseksi. Toisinaan jopelkkä sana ”kutsumustyö” tuo mieleen ankaran aherruksen pienellä palkalla huonoissa oloissa – pelkästään velvollisuudentunteen pakottamana. Toisaalla taas mieltä valtaa romanttinen käsitys ”luovasta nerosta”, joka kutsumuksen roihuavalla palolla tuottaa lumoavia taideteoksia, nerokkaita keksintöjä tai sankarillisia urotekoja.

Kumpaakin ääripäätä vastaan on hyvä puhua kutsumuksesta juuri Jumalan työtoveruutena. Kutsumusta toteuttava kristitty ei seuraa ”omaan näkyään” – tai ainakaan hänen ei tulisi – vaan hän toteuttaa Jumalan suunnitelmaa. Kutsumus pakottaa usein omien visioiden ristiinnaulitsemiseen; nerokas, luova yksilöllisyys joutuu väistymään kysyttäessä, mikä todella palvelee Jumalaa ja lähimmäistä, ja mikä lopulta on vain luovan egon itsekorostusta. Kutsumuksessaan ihminen ei ole yksityisyritystä, vaan Jumalan palvelija.

Toisaalta kaiken raskaudenkin keskellä ihminen on nimenomaan Jumalan työtoveri, ei kaleeriorja. Jumala joka ”sulasta isällisestä hyvydestään”

jakaa luomisen lahjoja, tahtoo käyttää kutsumuksessaan palvelevaa ei suinkaan vihansa ja rangaistuksensa, vaan rakkautensa välikappaleena. Elämä Jumalan kanssa on jalo tehtävä, seikkailu sille, joka suostuu etsimään Kaikkivaltiaan läsnäoloa myös kaikkein arkisimmassa asioissa.

JUMALAN PYHYYS MURTAUTUU ARKEEN

Jumala on läsnä kaikessa, mitä Hän tekee. Tämä ei tarkoita, että idän panteistiseen tapaan sekoittaisimme luoja ja luomakunnan, vaan sitä, että Jumala ei jätä luomakuntaansa yksin, vaan on jatkuvasti sen keskellä antaen sille elämän ja jopa olemassaolon. Teologinen termi creatio continua, ’jatkuva luominen’ kuvaa Jumalaa, joka on koko ajan työssään luomakunnassa. Jos koko luomakunta on jatkuvaa Jumalan luomistyötä, silloin mikään sen osa-alue ei jää merkityksettömäksi. Kaikki luomakunnassa joko ylistää ja edistää Jumalan luovaa työtä, tai synnillisesti vastustaa ja pilaa sitä. Siksi kaikki ihmisen toimet eivät ole Jumalan kutsumuksen toteuttamista, jotkut ovat turhanpäiväisiä tai jopa luomista vastaan. Ei jokainen työ, josta maksetaan, ole silti tekemisen arvoista, eikä jokainen ihmissuhde ole Jumalan luomistyötä rakentavaa. Omia kutsumuksiaan hoitaessaan kristitty saa kysyä: ”Onko tämä Jumalan tahdon mukaista? Onko tämä hyväksi minulle, kunniaksi Jumalalle, ja hyödyksi lähimmäiselleni?”

Raja pyhän ja arkisen välillä on todellinen. Raja ei kuitenkaan kulje vain tiettyjen toimien tai tilanteiden välillä, vaan ennen muuta sen välillä pyhitetäänkö työ Jumalan sanalla ja rukouksella, vai tehdäänkö se ikään

kuin Jumala ei olisi siitä kiinnostunut tai siinä läsnä. Kolossalaiskirje antaa Herran ohjeen: ”Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niin kuin Herralle eikä ihmisille, tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta.” (Kol. 3:23-24) Jumala ei pelkää tahdo uskoviensa palvelevan toisia ihmisiä tunnollisesti, vaan on jopa säätänyt, että sellainen palvelu on itsensä Herran Kristuksen palvelemista. Tällä tavalla käsitettynä mikä tahansa Jumalan mielen mukainen työ tai toimi, ihmissuhde tai luottamustehtävä on syvästi ”hengellinen”.

Martti Luther osuvasti totesi, että lehmiä lypsävä piikatyttö tai pelloilla ahkeroina renki tekevät ”pyhää palvelusta Herralle.” Lutherin toteamus ei ole mikään yhteiskunnallisen tasa-arvon julistus, jossa vähemmän arvostusta nauttivat ammatit koetaan korottaa kunnialla, vaan syvästi uskosta nouseva väite. Kristitty tuo mukanaan Jeesuksen Kristuksen paitsi työssä auttajana, myös työn ”vastaanottajana” mihin tahansa tehtävään hän ryhtyykään. Yksi koetinkivi jokaiselle kutsumukselle onkin tämä: ”Voinko ajatella tekeväni tämän ’niin kuin Herralle?’”

Arkipäivän arvon tarkoituksena ei ole pyhän latistaminen, vaan pyhän laajentaminen. Jumalan pyhyys leviää

ja murtautuu kaikkeen inhimilliseen toimintaan. Voidaan ajatella, että Herran päätös sitoa ruumiinsa ja verensä sakramentti ateriaan tuo kunnian ja sitä myöten merkityksellisyden jokaiselle kristityn syömälle aterialle. Itse asiassa se, että Jumalan Poika vietti ihmiselämänsä ensimmäiset 30 vuotta tehden tavanomaista työtä ja eläen perheessä, kyläyhteisössä ja normaali-ihmisten arkisessa elämänmenossa antaa valtavan arvon ihmisen jokapäiväiselle elämälle. Nämä eivät olleet hukattuja vuosia Herramme elämässä, vaikka evankelistat eivät niistä kerrokaan – niin ne eivät ole hukattuja vuosia kenenkään kristitynkään elämässä!

MERKITYKSEN LÖYTÄMINEN UUELLEEN

Yksi aikamme vitsauksia on kokemus merkityksen häviämisestä. Tieteellisten saavutusten ja aineellisen hyvinvoinnin keskellä ihmiselämää leimaa yhä voimakkaammin merkityksen puute ja siitä seuraava, melkein epätoivoinen merkityksen etsiminen. Massiivinen turismi, elämyksellisyys, elokuvien ja kirjojen valtava kulutus, muoti-ideologioiden nopea omaksuminen ja yhtä nopea vaihtaminen – mistä muusta tämä kertoo kuin nykyihmisen jatkuvasta kaipauksesta löytää mielekkyyttä tämän kaiken keskellä?

Luomisen ja kutsumuksen opinkappaleet puhuvat merkityksestä, joka on läsnä kaikessa ihmisen elämässä. Koko elämämme suorastaan huokuu ja kihisee merkitystä – mutta me olemme tulleet sokeiksi ja kuuroiksi havaitsemaan, kuinka Jumala on koko ajan työssään ympärillämme. Kristillinen opetus kutsumuksesta ja luomisesta tulee nyt erittäin suureen tarpeeseen.

C. S. Lewis sanoi osuvasti ihmisen arvosta, vastuusta ja kunnialla: ”Ei ole olemassa normaaleja ihmisiä. Et ole koskaan keskustellut tavallisen kuolevaisen kanssa. Valtiot, kulttuurit, taide, sivilisaatiot – nämä ovat kuolevaisia ja niiden elämä meihin verrattuna on kuin itikan elämä. Mutta me laskemme leikkiä, työskentelemme, avioidumme, sivuutamme tai hyväksikäytämme iankaikkisia olentoja – joko ikuisia hirvityksiä tai kuolemattomia ihmeitä”. Lewisin ajatuksen voi laajentaa ihmisen elämään. Ei ole olemassa normipäiviä, ei perusviikonloppuja, ei tavallisia työviikkoja. Jokainen päivä on Jumalalta annettu ja siksi ihmeellinen. Se ei tarkoita, että jokainen päivä on elettävä kuin tuolin reunalla istuen, mutta se kyllä tarkoittaa sitä, että kaikella on merkityksensä Isä Jumalan silmissä – vaikka me emme aina sitä merkitystä huomaisikaan.

KORONA TOI KIRKON KOTISOHVALLE

☞ TUOMAS LUOMA, LUUKKAAN LUTERILAINEN SEURAKUNTA

📷 PAAVO LAAKSONEN

On sunnuntai ja kello käy koh-
ti yhtätoista. Olen tarkista-
nut kamera- ja mikkiliiännät,
langattoman mikin patterit on vaih-
dettu, soitinten tasot säädetty ja tällä
kertaa on muistettu laittaa kirkkosala-
lista kaikki valot päälle. Jostain syystä
en kuitenkaan saa esilaulajan ääntä
kuulumaan kunnolla ja Facebookin
live-stream alkaa aivan pian. Suoras-
sa lähetyksessä on oma jännityksensä:
tekniikan on toimittavat heti lähe-
tyksen alkaessa. Tekniikasta vastaava
henkilö voi oikeasti kokea olevansa
konkreettinen linkki jumalanpalveluk-
sen ja kotonaan jumalanpalvelukseen
osallistuvan seurakuntalaisen välissä.
Normaalitilanteessa messu tulisi jo-
ka tapauksessa pidettyä, vaikka sitten
ilman sähköjä. Alun tarina päättyi on-
nellisesti ja sain laulajan äänen kuulu-
maan, mutta tilanne kirvoitti muuta-
man ylimääräisen hikipisaran otsalle.

NETTI TAVOITTAÄ USKOSTA OSATTOMIA

Live-streamaus on yksi nykyajan työ-
muoto, jolle koronapandemia on luo-

nut todellisen momentumin. Samalla
kun videokokouksista ja -puheluista
on muodostunut osa valtavirran arkea
viime kuukausina, on osallistumisen
kynnys live-lähetysten katsomiseen
laskenut merkittävästi. Sen sijaan,
että nettilähetykset nähtäisiin juma-
lanpalvelusten sivutuotteina, ne tulee
nähdä omana työmuotonaan, jolla
on oma kohdeyleisönsä. Kohdeylei-
söä ovat seurakuntayhteyttä etsivät tai
kokonaan uskosta osattomat ihmiset.
Näiden lisäksi merkittävä kohderyh-
mä ovat ne kristityt, jotka elämänti-
lanteensa tai asuinpaikkansa vuoksi
eivät välttämättä pysty osallistumaan
messuihin paikan päällä. Näin on käy-
nyt erityisesti korona-aikana. Jokaista
Seinäjoelta lähetettyä jumalanpalvelus-
ta on seurannut lukuisa määrä ihmisiä,
jotka eivät ole aiemmin osallistuneet
seurakuntamme toimintaan. Kaukai-
simmat jokasunnuntaiset osallistujat
ovat olleet Irlannista asti. Nettilähe-
tykset voivat palvella myös niitä seu-
rakuntalaisia, jotka joutuvat jättämään
messun väliin esimerkiksi lapsen sai-
rastumisen vuoksi.

VIRTUAALINEN TOTEUTUS LISÄÄ ”KÄVIJÄMÄÄRIÄ”

Seurakuntalaisten palaute netti-
jumalanpalveluksista on ollut yksin-
omaan myönteistä. Monet ovat olleet
hämmästyneitä, kuinka hyvin juma-
lanpalvelukseen osallistuminen onnistuu
kotisohvalta. Tästä kertoo myös
alusta asti korkeina pystytelleet osallis-
tujamäärät. Sunnuntaista toiseen lähe-
tyksiä katsotaan noin sadalta laitteelta,
mistä voidaan arvioida vähintään 200
henkilön osallistuvan jumalanpal-
velukseen; monien laitteiden taka-
na istuu useampi silmäpari lähetystä
seuraamassa. Tämän lisäksi tallennetta
katsotaan moninkertainen määrä.

Seinäjoella lähetykset on alusta asti
tehty käytännöllisyys ja aitous edel-
lä. Mitään suurempia lavastuksia tai
muuta studiomaista järjestelyä ei ole
lähdetty tekemään, vaan pyrkimyksenä
on ollut välittää jumalanpalvelus
sellaisena, jolta se paikan päälläkin
näyttäisi. Pitämällä toteutus yksinker-
taisena ja mahdollisimman helppona
on myös maksimoitu vastuunkantaji-
en määrä ja motivaatio.

Heti ensimmäisten jumalanpalve-
lusten jälkeen päätettiin järjestää myös
keskiviikkoiset Genesis-piirit live-lähe-
tyksinä. Genesis-piirin toteutus on pi-
detty niin ikään yksinkertaisena. Osal-
listujamäärät ovat Genesis-piirinkin
osalta olleet huomattavasti suuremmat
paikan päällä toteutettuihin piireihin
verrattuna, mikä kertoo selvää viestiä
nettilähetysten suuresta tarpeesta.

Nettilähetykset ja erityisesti live-
lähetykset ovat kiistatta yksi niistä
toimintamuodoista, joihin kannattaa
panostaa. Jumalanpalvelusten lisäksi
netissä lähetettäviksi voisivat sopia eri
kohderyhmille suunnatut tilaisuudet
kuten nuortenillat, avioparitapahtu-
mat tai vaikkapa raamattupiirit.

Pastori Markus Pöyry toimittamassa nettijumalanpalvelusta

PERSIAN KUNINKAAN KÄSKY JA JUMALAN AIKA

✍ MARKUS NIEMINEN

Kuningas Kooreksen aikaan Juudan kansa pääsi takaisin omaan maahansa.

Juudan kansan paluu pakkosiirtolaisuudesta takaisin omaan maahansa oli kokonaan Jumalan käden työtä. Kaikki tapahtui Jumalan tarkoittamalla tavalla ja ajalla. Esran kirjassa on kerrottu, että Persian kuningas antoi pakkosiirtolaisuudessa asuneille käskyn palata omaan maahansa rakentamaan temppeliä Herralle. Se tapahtui ”Kooresen, Persian kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena... että täytyisi se sana, jonka hän oli puhunut Jeremian kautta” (Esra 1:1, myös 2. Aik. 36:22-23). Historian lähteiden perusteella Kooreksen (Kyyros) julistus pakkosiirtolaisten paluusta annettiin vuonna 538 eKr.

Jumala oli kuitenkin jo paljon aiemmin ilmoittanut kansalleen, miten hän olisi toimiva heidän elämässään. Jesaja oli profetoinut jo noin 200 vuotta aikaisemmin näin: ”Minä olen se, joka Jerusalemlle sanon: ‘Sinussa asuttakoon’ ja Juudan kaupungeille: ‘Teidät rakennettakoon’ -- sanon Koorekselle: ‘Minun paimeneni -- Näin sanoo Herra voidellulleen Koorekselle, jonka oikeaan käteen hän on tarttunut’” (Jes. 44:26, 28, 45:1). Jumala tiesi jo yli toista sataa vuotta ennen Kooreksen syntymää sekä hänen nimensä että tehtävänsä ja ilmoitti ne kansalleen profeettansa kautta.

Myös pakkosiirtolaisuuden loppumisen aika oli Jumalan tiedossa. Kansalleen Hän oli sen ilmoittanut profeetta Jeremian kautta: ”Koko tämä maa tulee raunioiksi, autioiksi, ja nämä kansat palvelevat Baabelin kuningasta seitsemänkymmentä vuotta -- Vasta kun ne seitsemänkymmentä Baabelin vuotta ovat täyttyneet, minä katson teidän puoleenne ja panen täytäntöön teitä kohtaan hyvän lupaukseni ja palautan teidät tähän paikkaan” (Jer. 25:11 ja 29:10). Myöhemmin profeetta Daniel tutki näitä Jeremian sanoja ja ymmärsi kirjoituksista Juudan kansan vuosien luvun olevan täyttymäisillään: ”Hänen ensimmäisenä hallitusvuotena, minä, Daniel, kirjoituksista huomasin vuosien luvun, josta Herran sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Jerusalem oli oleva raunioina seitsemänkymmentä vuotta” (Dan. 9:2). Daniel oli ollut nuori joutuessaan lähtemään kotoaan pakkosiirtolaisuuteen. Juudan kansa yläluokka oli viety pois Jerusalemistä jo ennen sen hävitystä. Siinä joukossa oli kulkenut myös Daniel vuonna 605 eKr.

Danielin kirjan mainitsema persialainen Daarejaaves ja muualla Raamatussa mainittu Koorek ovat todennäköisesti yksi ja sama henkilö. Tässä tapauksessa Danielin tutkiessa Jeremian sanomaa vuonna 538 eKr. hän oli ollut Babyloaniassa jo 67 vuotta. Emme tietysti voi täysin varmasti tietää tarkkoja vuosilukuja näin vanhoille tapahtumille. Varmaa on kuitenkin, että Daniel sanasta ymmärsi Jumalan lupauksen täyttymyksen hetken olevan käsillä.

KYYROS, JUMALAN VALITTU

Persian kuningas Koorek on hyvin mielenkiintoinen henkilö. Kreikan-

kielinen Raamattu käyttää hänestä Jesajan profetian (45:1) yhteydessä sanaa Kristus (Χριστός), joka tarkoittaa voideltua ja valittua. Raamatun ulkopuolisista lähteistä tiedämme, että Koorek oli tietoinen tehtävästään Jumalan valittuna. Historioitsija Josefus lainaa Juutalaisten muinaisajat -nimisessä teoksessaan Kooreksen ediktiä eli määräystä. Siinä Koorek tuo ilmi, että Jumala on etukäteen ilmoittanut hänen nimensä profeettojen kautta ja myös sen, että hänen tulisi rakentaa Taivaan Jumalalle rakennus Jerusalemiin. Josefuksen mukaan Koorek oli saanut tämän tiedon siten, että hänelle oli tuotu profeetta Jesajan kirjoitus, jonka profeetta oli kirjoittanut 140 vuotta ennen temppelin hävitystä. Profetia oli tehnyt kuninkaaseen niin suuren vaikutuksen, että hän halusi toteuttaa sen sanat. Näin monet Raamatun profetiat toteutuivat yksityiskohtiaan myöten Juudan kansan paluussa omaan maahansa.

Paluu Egyptiin ja sieltä takaisin Jeesuksen kanssa.

Juttusarjassa käsitellään Juudan kansan pakkosiirtolaisuuden aikaan ja paluuta omaan maahansa. Kaupungin tuho, temppelin hävitys ja kansan kuljettaminen pois omasta maastaan herätti bengelisen hädän: unohitko Jumala Aabrahamille, Iisakille, Jaakobille ja Daavidille antamansa lupaukset? Sarjan kirjoituksissa tehdään matkaa kansan mukana pakkosiirtolaisuuteen ja sieltä takaisin. Näitä pelastushistorian tapahtumia selitetään Kristuksesta käsin.

ETÄPAPPINA KORONA-AIKANA

✍️ PETRI HILTUNEN

Minkälaista on ollut toimia pappina tänä poikkeusaikana? Kuinka korona on muuttanut paimenen työnkuvaa? Ainakin on joutunut uudelleen miettimään, miten laumasta pidetään huolta ilman perinteisiä keinoja. Tyypillinen viikko saattaisi näyttää esimerkiksi tällaiselta:

SUNNUNTAI

Aloitin viikon jumalanpalveluksella. Nyt kuitenkin kahden messun ja noin sadan messuvieraan sijaan muodostuu kirkkokansa kuudesta perheenjäsenestämme. Kiitollisin mielin vastaanotamme armon lahjat sanassa ja ehtoollisessa, ja rukoilemme seurakuntiemme ja niiden ihmisten puolesta. Etukäteen olen äänittänyt saarnan ja antanut seurakuntalaisille ohjeet ”kotikirkon” pitämisestä. Lähetin myös sähköpostilla saarnan, viikon opetuksen ja vinkkejä alkanutta viikkoa varten.

MAANANTAI

Maanantaina valmistin seuraavan viikon saarnan. Kommentaarien lukemiseen, kirjoittamiseen ja äänittämiseen meni suurin piirtein koko päivä. Illalla tein tiedotteen seurakunnilleni, monistin saarnoja ja opetuksia ja kirjoitin valmiiksi sata kirjekuorta. Seurakunnissani on 70-80 ihmistä, joilla ei ole nettiyhteyksiä.

Arki on aika hektistä, kun kotona työskentelee kuusi ihmistä - kukin omalla koneellaan. Marin pitäisi koettaa opettaa lukiolaisiaan etäyhteyksiä kautta. Ei ole hänellä ainakaan työ vähentynyt!

TIISTAI

Tiistai oli kokouspäivä. Aamulla kello 9 rovastien Skype-kokous, kello 10 alueen pappien Skype, ja illalla vielä kello 18 neuvoston kokous. Välissä valmistelin opetusta seurakuntalaisen

esittämän kysymyksen pohjalta: ”Miksi Jumala ei katsonut Kainin uhrin puoleen?”

KESKIVIIKKO

Keskiviikkona kello 10 alkoi Skype-raamattupiiri, jossa luemme Efesolaiskirjettä. Illalla kello 18 on toinen Skype-raamattupiiri samasta aiheesta. Piireissä on mukana vajaa 20 henkeä. Välissä ehdin tutkia tuhatvuotista valtakuntaa ja kirjoittaa siitä tutkimusta.

TORSTAI

Torstaina on kotikäyntipäivä. Tänään käyntejä oli kolmeen kotiin. Etäisyydet ovat kuitenkin pitkiä, joten matkaa tuli noin 250 kilometriä. Autossa oli hyvää aikaa soittaa seurakuntalaisille ja kysyä heidän kuulumisiaan. Kirjoitin mielipidekirjoituksen lehteen: ”Uskallammeko puhua kuolemasta?”

PERJANTAI

Perjantaina hoidin toimistotöitä. Monistelin saarnoja ja kirjoitin kirjeitä. Vastasin sähköposteihin ja puheluihin. Viikon mittaan yhteydenottoja seurakuntalaisten ja työtoverien kanssa oli noin 150. Lähetin viikkoviestin ensi pyhästä seurakuntiemme noin 150:en osoitteeseen. Aikaa jäi onneksi myös omalle Raamatun tutkimiselle.

LAUANTAI

Lauantaina vastailin yhteydenottoihin, mutta en itse ollut siinä aktiivinen. Illan suussa kiersimme Marin kanssa autolla Valkealan Kirkonkylällä ja ja-

oimme saarnoja ja opetuksia pariin-kymmeneen osoitteeseen.

Lähes päivittäin olemme vaimon kanssa saaneet tehdä myös kuuden kilometrin sauvakävelylenkin Salpausselän kuusimetsissä.

MITÄ JÄI MIELEEN?

Päällimmäisenä on riittämättömyyden tunne. Haluaisi jakaa kaikkia niitä hyviä lahjoja, joita Kristus tarjoaa, mutta ei voi. Yhteyksistä jää aina jotain puuttumaan, kun ei olla kasvokkain. On hyvin vaikea kehittää mitään toimintaa poikkeusoloissa. Pääpaino on hengellisen elämän ylläpitämisessä.

Silti mieli on kiitollinen. Edelleen saamme lukea ja kuulla Jumalan sanaa ja mahdollisuuksien mukaan osallistua ehtoollisellekin. Paimenvirka on yhä iloinen ja rakas tehtävä, jonka jokaisesta päivästä olen kiitollinen. Jospa voisinkin vielä jotain uutta oppia tämän vitsauksen ja poikkeusajan kautta. Mitä Sinä, Jumala, haluaisit meille sanoa?

VIISI KYSYMYSTÄ KUTSUMUKSESTA

≡ ESSI TUOMALA

1. MITEN VOIN LÖYTÄÄ OMAN PAIKKANI MAAILMASSA?

Jumala on luvannut johdattaa meitä, kun kuljemme rukoillen. Hän tekee sen avaamalla ja sulkemalla ovia edesämme. Et ehkä saanut sitä opiskelupaikkaa, jota olisit eniten toivonut, mutta sait toisen. Näinhän Herra johdatti myös nuoren Joosefin elämää: avasi tälle oven ensin orjuuteen, sitten vankilaan, sitten Egyptin pääministeriksi ja lopulta Lähi-idän nälkäkatastrofin torjujaksi. Ei se varmaan aina johdatukselta tuntunut...

2. PITÄÄKÖ JOKAISELLA KRISTITYLLÄ OLLA MYÖS ERITYINEN HENGELLINEN KUTSUMUS?

Jeesuksen viimeinen tahto on sanottu lähetyksessä: että opetuslasten on julistettava evankeliumia kaikille maailman luoduille. Siihen projektiin pitää jokaisen kristityn osallistua tavalla tai toisella. Sinunkin on etsittävä oma paikkasi seurakunnan toiminnassa ja lähetyksessä. Älä luovuta, ennen kuin ne löydät! Jumala on antanut sinulle jonkin armolahjan, jota voit käyttää tämän projektin eteenpäin viemiseksi. Sen käyttäminen tuo mukanaan paljon mielekkyyttä ja sisältää elämääsi, olitpa minkä ikäinen hyvänsä. Myös uskonystävät voivat auttaa sinua oman paikkasi löytymisessä.

3. MINULLA ON TOIVE OMASTA PERHEESTÄ, JA KUTSUMUS TOIMIA VANHEMPANA, MUTTA EN LÖYDÄ PUOLISOA. MITÄ JOS EN VOI KOSKAAN TOTEUTTAA TÄTÄ KUTSUMUSTA?

Eikö Jumala johdattaisi sinua näin tärkeässä asiassa? Jättäisikö hän puolison etsimisen sinun omaan varaasi tai sattuman varaan? Ei todellakaan!

Herra tuo tiellesi aviopuolison, jos se on hänen tahtonsa – ja samalla kaiken sen vaivannäön ja kieltämyksen, mikä avioelämään sisältyy.

Tai sitten hän antaa sinulle sen armon, että voit elää yksin. Tämäkin siivillisäyty sisältää sekä iloa että tuskaa. Naimattomuus ei suinkaan ole toiseksi paras kutsumus – ainakaan apostoli Paavalin mielestä. Hänhän väitti naimattoman kristityn olevan onnellisemmassa asemassa kuin aviosäädys elävän (1.Kor.7:32, 40).

En kuitenkaan jaksaa uskoa, että onnellisen avioliiton ja hyvän aviopuolison kaipuu häviäisi mihinkään nuoren ihmisen sydämeistä. Sitä paitsi kiusaus toimia vastoin Jumalan sanaa on tänä lopun aikana kovempi kuin ehkä koskaan ennen. Jumalan luomaa kaipausta ei pidä vähätellä saati tukahduttaa. Sen sijaan se pitää ikään kuin kääriä pakettiin ja ojentaa Jeesukselle tällaisen saatesanojen kera: ”Minulla ei ole sinulle tuotavana mitään muuta lahjaa kuin kaipaukseni. Haluan kantaa sitä uskossa ja toivossa sinun tähtesi ja sinulle niin kauan kuin minun on eletävä yksin. Ole hyvä, Jeesus!”.

Vanhemman kutsumusta voi sen sijaan kuka hyvänsä toteuttaa naimattomanakin. Maailma on täynnä lapsia, jotka tarvitsevat sekä rakkautta että evankeliumia. Voit aloittaa pyhäkouluista, sukulaistesi lapsia ja kummilapsiasi unohtamatta. Heidän puolestaan sinun pitää rukoilla säännöllisesti, heidät pitää – jos mahdollista – tuoda pyhäkouluun ja kustantaa kristilliselle kesäleirille.

Ja sitten ovat vielä vähäosaiset lapset ympäri maailmaa. Nimikkoseurakunnassani toimi pitkään lapsen lähetyssihteeri, joka piti kaikkia maailman katulapsia ominaan. Liekö missään muussa seurakunnassa koko Suomessa kerätty enempiä rahaa köyhille lapsille kuin meillä tuohon

aikaan? Näin Jumala käänsi lähetyssihteerimme lapsettomuuden hänen kutsumukseksi ja siunaukseksi tuhansille katulapsille.

4. NYKYINEN TYÖNI TUNTUU TYLSÄLTÄ ENKÄ OLE VARMA, ONKO SE KUTSUMUKSENI. MITÄ MINUN TULISI TEHDÄ?

Voit toki etsiä mielekkäämpää työtä. Jos sinun on tarkoitus se saada, Herra avaa oven toiseen työhön. Jos sen sijaan on tarkoitus, että opettelet nykyisessä työpaikassasi kärsivällisyyttä ja pahan kestämistä, mikään muu ovi ei avaudu. Some-maailmassa ihailaan eniten niitä, jotka saavat toteuttaa ”omaa juttuaan” koko ikänsä. Jumala ei kuitenkaan toimi sillä tavalla. Viitataan vielä Joosefiin, joka suostui ottamaan orjuuden ja vankilan Jumalalta saamana kutsumuksena ja tekemään parhaansa niissäkin olosuhteissa. Itse asiassa nuo ”tylsät” työpaikat olivat Jumalan suunnittelemaa koulutusta Joosefin tärkeintä elämäntehtävää varten.

5. ONKO ERILAISTEN KUTSUMUSTEN VÄLILLÄ JOKIN HIERARKIA?

Jumala tekee suutarin kautta ihmisille kenkiä, sanoi Luther. Koetapa elää yksi päivä ilman kenkiä, niin tajuat, miten tärkeää työtä kenkätehtaissa tehdään. Kaikki rehellinen työ on yhtä arvokasta. Me palvelemme sekä lähimmäistämme että Jumalaa kaikkein parhaiten olemalla uskollisia (vähässä) siinä maallisessa tai hengellisessä kutsumuksessa, jonka olemme Herralta saaneet.

Kysymyksiin vastasi lähetystyöntekijä Mailis Janatuinen

GUDS KALLELSE I FAMILJ, KYRKA OCH SAMHÄLLE

≡ NIKLAS ANTONSSON

*Om inte Herren bygger huset
är arbetarnas möda förgäves.
Om inte Herren bevarar staden
vakar väktaren förgäves.*

Den första versen av den 127:e psaltarpsalmen illustrerar en biblisk sanning som vi både lätt och gärna förtränger. Allt som vi företar oss, vare sig det är fråga om livsavgörande beslut eller om vardagliga rutinärenden, sker inför Guds ögon. Kallelsen att vara och att verka som människa och som kristen blir fullt förståelig först när vi bär fram den inför Gud och betraktar den i ljuset av hans vilja. För att inte kaos ska råda på jorden och i vårt samhälle, behöver vi träda in i olika uppgifter, kallelser, som syftar till delvis olika saker. Detta är en nödvändig yttre ordning som Gud själv är upphovsman till, och som han har givit oss i uppgift att förvalta. Ibland har man emellertid betraktat dessa olika kallelser och ansvarsuppgifter som helt åtskilda sfärer. Ett exempel på detta är den i vår tid utbredda uppfattningen att tro och religion är fenomen som hör hemma i privatlivet och inte i offentligheten. Det finns därför anledning att framhålla att livets olika områden inte är totalt separata rum som inte har med varandra att göra, utan att allt är underlagt Herren: Jorden och allt som uppfaller den tillhör Herren, världen och de som bor i den. (Ps 24:1).

KALLELSEN – ATT LEVA I GUDS VILJA

Kallelsen, oavsett om den gäller familjen, arbetet eller församlingen, har således sitt yttersta syfte i Gud. Att låta kallelsen primärt styras av andra motiv innebär att vända Gud

ryggen. Det betyder inte att mänsklig strävan efter till exempel lycka, pengar eller frihet är någonting negativt. Gud uppmanar oss i sitt ord till både strävsamhet och uthållighet i den kallelse som vi är satta i (jfr 1 Kor 7:20). Men om min personliga strävan efter jordiska ting blir målet med mitt arbete, eller om min familjs inbördes lycka och välmåga blir livets främsta mening, då frångår jag den kallelse som Gud har anförtrott åt mig. Vad som är än värre är att jag, i samma stund som jag avsäger mig kallelsen, även eliminerar möjligheten att med mina ord och gärningar – med hela mitt liv – vara ett Kristi vittnesbörd för exempelvis mina familjemedlemmar, arbetskamrater och förmän.

Kallelsen i arbetslivet eller i familjen får dock inte förändligas, så att man börjar förringa värdet av rent jordiska uppgifter. Dessa ska skötas både för samhällets skull och för nästans skull så länge de inte strider mot Guds vilja. En kristen kan och bör i viss mån betrakta sig själv som en missionär på sin arbetsplats, men det får inte få till följd att hon börjar försumma det arbete hon utför och för vilket hon får lön. Kallelsen att vara Guds barn upphäver inte andra kallelser, på samma sätt som att väktaren i psaltarversen ovan förutsätts bevaka staden, trots att han är övertygad om att Herren bevarar den.

DEN ANDLIGA GEMENSKAPEN I FAMILJ OCH FÖRSAMLING

I familjen finns förutom de jordiska ansvarsuppgifterna ett tydligt

andligt ansvar, som åligger föräldrarna när det gäller barnens kristna fostran. Föräldrarna är barnens främsta exempel på vad det är att vara människa, men också på vad det är att vara och leva som kristen. Av särskild vikt är den gemensamma andakten, som Luther ger en konkret ordning för i sin lilla katekes. Här får barn och vuxna tillsammans samlas för att läsa ur Guds ord, samt sjunga och be inför hans ansikte. Genom vardagens familjeandakter inordnas de jordiska kallelserna i det himmelska helhetsperspektivet.

Kallelsen i familjen och i arbetet hör intimt ihop med församlingsgemenskapen och gudstjänstlivet. I församlingen får den kristne uppbyggelse och näring för att kunna klara av vardagslivets uppgifter. I samhället talas det ofta nuförtiden om behovet av en ”moralisk kompass”, vilket syftar på en individs inre moraliska ledstjärna. En kristen finner sin moraliska kompass i Guds Ord, som är hennes sanna och klara ledstjärna och som hon ständigt behöver undervisas i och med sina medkristna påminnas om. Söndagsgudstjänsten blir veckans nav som förser vardagens kallelser med både rytm och mening. Korsets budskap om syndernas förlåtelse i Jesu blod ger ny kraft och frimodighet att bära sitt eget kors och att gå in i de sysslor som Gud har förberett åt sina barn (Ef 2:10).

MIN PLATS I FÖRSAMLINGEN

SEBASTIAN GRUNBÄUM

Aposteln skriver om församlingen: ”Kroppen är en och har många delar, men trots att kroppens alla delar är många utgör de en kropp. Så är det också med Kristus. 13 I en och samme Ande är vi alla döpta för att höra till en och samma kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria.” (1 Kor. 12:12). Denna kropp är en, föränad av ett dop och en Ande, och en Herre. När vi läser vidare märker vi att aposteln inte talar abstrakt om alla kristna i världen (även om detta är en rimlig tanke i Guds ords ljus), utan specifikt om just lokalförsamlingen. Paulus skriver bara lite senare: ”Ni är alltså Kristi kropp och var för sig delar av den.” Ni är, som i lokalförsamlingen är Kristi kropp. I samband med detta finns sedan undervisningen om hur församlingen behöver varandra, på samma sätt som människan behöver en massa olika lemmar fastän hon har bara en kropp.

Nu är detta en realitet i våra församlingar. Vi är verkligen i behov en massa olika människor med olika gåvor. Det finns inte en enda extra gåva eller människa som vi inte skulle behöva. Faktum är att utan aktiva medlemmar så slutar församlingarna att existera. Nu så att läsaren inte misstar sig så talar jag inte om kollekt eller ekonomi, utan om gudstjänstlivet. Vi är beroende av människor som är musikaliskt begåvade. Jag minns själv att under en tid (i en församling som jag tjänar) hade vi helt

enkelt inga kantorer som hade möjlighet att spela i vår gudstjänst. De söndagar gick jag fram i kyrkan före gudstjänsten, för att säga hej till människorna och berätta om läget. Jag berättade med lugn röst att: tyvärr har vi ingen som kan spela, vi har alltså acapella

gudstjänst idag. Människorna såg till en del förvånade ut, några skeptiska eller bara allmänt yra. Efter att vi hade haft några gudstjänster gav Gud åt oss människor som var villiga att spela. Jag vet att jag lärde mig tre väldigt viktiga läxor som präst av detta. Jag hoppas att vår församling gjorde det likaså.

Den första är att vi är konkret beroende av att Gud skickar åt oss människor som är villiga att spela och tjäna i alla andra uppgifter. Församlingen suckar konstant: ”Herre sänd arbetare till din skörd, ty skörden är stor men arbetarna är få.” För det andra, som ett kollektiv måste vi hela tiden öva på att inse hur beroende vi är av varandras insatser. Samtidigt som vi ser hur viktig insats jag själv gör. Det här lärde vi oss allra bäst genom att vi inte hade det som vi behövde. När vi saknade musik så tvingade oss till att lära oss och inse värdet av tjänande. För det tredje. Ofta verkar Gud så att han först ger åt oss behovet och sedan först villiga personer. Först finns kallelsen, sedan kommer gåvan. Många kanske funderar hur skulle jag kunna tjäna Kristi kyrka och församlingen. Jag tänker att denna fråga är fel ställd. Man borde fråga, vad finns det för behov i församlingen var jag är? Vad behöver människor där. När vi frågar det så märker vi att det finns massor av saker som vi kan göra för vår nästa.

MÅNGA BÄCKAR SMÅ GÖR EN STOR Å OCH RISKEN FÖR ATT BLI TRÖTT

Våra församlingar lever i en ständig balansgång. Vi har ett massivt behov av frivilliga. Verksamheten fortsätter helt enkelt inte utan dem. Men och andra sidan finns det en risk att våra medlemmar blir trötta och orkar inte längre. I en liten församling är det lätt hänt, att det byggs upp en kultur som fostrar trötthet. En människa blir engagerad och plötsligt är han över allt, sedan om ungefär ett år är han knappt längre med. Behoven är helt enkelt så stora och viljan att hjälpa till är lika stort. Att någon vill tjäna Herren är verkligen en Guds gåva, men samtidigt som detta sker måste vi som församlingar fostra en kultur av uthållighet. Vi måste lära oss att tänka i form av maraton istället för hundra meters lopp. Detta innebär i praktiken att ofta skulle det vara på sin plats att hålla människor lite tillbaka. Börja med små uppgifter, ta en tur i månaden, se till en sak i taget, försöka göra en konkret sak bättre. Risken blir nämligen att samma person sitter i styrelsen, kokar kaffe, är ansvarig för söndagskolan och hjälper andra när det skulle vara viktigt att sitta i kyrkbänken.

Vår avsikt borde inte vara att uppfostra hjältar som kan strida ensam, utan lagspelare. Människor som kan sin egen roll och gör den gärna, samtidigt som de lämnar utrymme åt andra att göra lika så. Detta kräver någon gång att vissa saker som kanske är viktigt blir ogjorda som till exempel musiken. Men när vi vågar släppa taget så kan vi också märka att nya krafter kan komma och gripa in. Tillsammans som församling kan vi ändå göra otroligt mycket mera än med kraften av enskilda hjältar.

Jag har tyvärr inga svar på dessa frågor, det är bara utmaningar. Jag tror att första steget är att öppet våga diskutera dessa saker och sedan försöka finna lösningar tillsammans.

VARHAISNUORISOTYÖ ON TÄRKEÄ TYÖMUOTO

TEEMU TUOMINEN, VARHAISNUORISOTYÖN TYÖRYHMÄN JÄSEN

Varhaisnuorisotyö sijoittuu aikaan, jolloin lapsi alkaa hiljalleen kasvaa koti nuoruutta. Tässä ikävaiheessa kavereilla ja yhdessä tekemisellä on iso merkitys.

Kun mietin varhaisnuorisotyötä ja lapsityötä ylipäänsä, mieleeni nousee kaksi raamatunkohdtaa. Ensimmäinen on Jeesuksen sanat opetuslapsille ”Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä.” (Mark 10:14) ja toinen ”Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.” (Matt 18:20).

”Sallikaa kaikenlaisten ja kaiken ikäisten lasten tulla Jeesuksen luo.” Voisin ymmärtää tämän laajemmin myös niin, että ”tuokaa heidät Jeesuksen luo, antakaa lapsille mahdollisuus tulla Jeesuksen luo, valmistakaa heille tie Jeesuksen luo”. Kun kaksi tai kolme lasta kokoontuu yhteen Jeesuksen nimessä, siellä Jeesus on heidän keskellään. Kaikki mitä Jeesuksella on annettavana, on silloin heidän saatavillaan.

Nämä kaksi näkökulmaa on mielestäni hyvä pitää mielessä, kun mietitään varhaisnuorille suunnattua ohjelmaa, ja niiden pohjalle on hyvä rakentaa.

Pidän tärkeänä, että työtä tehdään rukoillen ja rima pyritään laittamaan sopivalle korkeudelle. Mietitään, mihin voimat ja kyvyt riittävät. Jos voimat riittävät siihen, että kerran kuussa kokoonnutaan pelaamaan seurakunnan lasten kanssa ja pidetään hartaus, se on hyvä alku. Jos lapsia on kaksi ja ollaan koolla Jeesuksen nimessä, tärkeimmät kohdat jo täyttyvät. Josain kohtaa voi taas uudestaan miettiä kustannuksia ja mahdollisesti vahvistaa toimintaa. Jumala on kuitenkin se, joka saa kaiken aikaan.

Tahdon rohkaista siihen, että seurakunnassa yritettäisiin jollain tavalla tarjota ohjelmaa tämän ikäisille lapsille ja kehotan myös rohkeasti kokeilemaan asioita ja jakamaan vastuuta mahdollisuuksien mukaan. Seurakun-

Varhaisnuoria Matteuksen seurakunnan talvileirillä vuonna 2019.

nan kokonaisuuden ja myöhemmän nuorisotyövaiheen kannalta varhaisnuorisotyö on tärkeää.

KOKO PERHE MUKANA VARHAISNUORISOTYÖSSÄ

Millaista varhaisnuorille suunnattua ohjelmaa voisi käytännössä olla? Esimerkkinä voi mainita yhteiset illat, jotka sisältävät opetusta ja leikkimielistä puuhaamista, pyhäkoulut, ehtoollisopetuksen, leirit ja retket.

Tämän ikäisten lasten kanssa työskentely antaa hyvän mahdollisuuden myös aikuisen olla mukana. Siinä missä nuoret jo alkavat kaivata omaa vapautta, voi varhaisnuorten kanssa hyvin touhuta koko perhe. Kun useampi perhe tulee mukaan, työ antaa myös aikuisille mahdollisuuden tavata toisiaan ja jutella asioista.

Hämeenlinnan Matteuksen seurakunnassa on varhaisnuorisotyöstä useamman vuoden perinne ja toimintaa on jo ehditty vahvistaa vuosien varrella. Seurakunnan pastori **Markus Nieminen** pitää tärkeänä, että seurakunnan eri toiminnot tukevat toisiaan.

Kokemus osoitti, että kun koululaisilla aikanaan siirrettiin pidettäväksi kaksi kertaa kuussa aikaisemman yhden sijaan, se vaikutti positiivisesti osallistujamäärään.

MATERIAALIPAKETTI SUUNNITTEILLA

Lähetysshiippakunnan varhaisnuorisotyön työryhmä on kevään aikana pyytänyt seurakunnilta kokemuksia ja näkemyksiä varhaisnuorisotyöhön. Jatkossa on tarkoitus miettiä jonkinlaista materiaalia työn tueksi seurakunnissa. Kaikenlainen vuorovaikutus on myös jatkossa tervetullutta.

Jos Jumala suo, ensi syksynä on Hämeenlinnassa 3.-4.10. valtakunnallinen ”Sinut on kutsuttu”- tapahtuma. Tapahtuman järjestäminen riippuu koronatilanteen kehittymisestä ja varmistuu syksyllä. Toivotan sinut suunnittelutiimin puolesta lämpimästi tervetulleeksi tapahtumaan. Tule mukaan tekemään niistä tärkeät päivät. Ohjelmaa on niin eri ikäisille nuorille kuin aikuisillekin.

Ei enää Egyptiin

”Nyt siis tietäkää, että te kuolette miekkaan, nälkään ja ruttoon siinä paikassa, johon te haluatte mennä, siellä muukalaisina asumaan.” (Jer. 42:22)

Lapsen sääntäessä ruuhkaiselle autotielle säyseimmältäkin äidiltä pääsee vihainen karjahuus. Sellainen on tämä profetaan varoitus kansalle, joka suunnitteli lähtöä takaisin Egyptiin. Babylonin toimittaman hävityksen jälkeen kansa ei ollut kääntynyt, vaan oli lopullisesti unohtanut hyvän tekijänsä haluten palata takaisin orjuuden pesään, josta se oli luvattuun maahan tuotu.

Kansan jäännös astui profetaan eteen neuvoa kuulemaan, mutta halusi kuulla vain korvayshyönsä sopivan vastauksen. Pyytäessään he jopa nimittivät Jumalaa ”sinun” Jumalaksesi. Profetta vastaa heille tähdentäen rukoilevansa ”teidän Jumalaanne”. Kansa vastaa kaunopuheisesti kuin katuva faarao ja vakuuttelee tottelevaisuuttaan, mutta päätös on selvästi jo tehty. ”Egyptiin menemme profetaan siunauksen kera tai ilman.”

Palaamalla Egyptiin kansa löi Jumalaansa vasten kasvoja. Israelin Jumalan oli se Jumala, joka vei kansan pois Egyptistä. Se oli muistutus Jumalan luotettavuudesta. Egyptissäkö nyt kuultaisiin Jumalan sanaa ja luettaisiin: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä. Älä pidä muita jumalia minun rinnallani...”. Kilvan ilkkuen pilkkaisivat myös ympäröivät pakanat sellaista kansaa ja sen Jumalaa.

Uudessa liitossa Jumala ilmoittaa itsensä myös pelastajana. Uutena Mooseksena Jeesus vie kasteveden kautta pois synnin ja kuoleman orjuudesta. Se on vielä monin verroin ihmeellisempää kuin paljojen vetten halkeaminen.

Jokainen kohtaa elämässään hävitystä, toimitti sen sitten Babylonin kuningas, petollinen ystävä, sairaus, sota, onnettomuus tai jokin muu. Koetuksen hetkellä jokaisen ihmisen liha vetää häntä takaisin entiseen valtakuntaan, Egyptin huolettomaan onneen. Kuten vanhassa liitossakin Jumala salli kansalleen kärsimykset pitääkseen lapsensa kaidalla tiellä. Siksi uuden liiton kansankin on syytä antaa korvaa profetaan varoitukselle: älkää luovuttako ja lähtekö takaisin entiseen. Turhautumisen tai epätoivon hetkellä entisellä elämällä ja synnin suloisella suruttomuudella on paljon tarjottavaa, mutta lopulta kaikki se paha, josta ihminen etsii pakoa, seuraa Egyptiin. ”Ja sinne te kuolette”, profetta julistaa.

Kasteessasi olet saapunut hyvään maahan. Älä lähde takaisin Egyptiin, vaan usko Jumalan lupaus!

”Jos te jäätte tähän maahan, niin minä rakennan teidät enkä hajota maahan, istutan teidät enkä revi pois, sillä minä kadun sitä onnettomuutta, jonka olen tuottanut teille.” (Jer. 42:10)

Joni Ahonen

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

Päätoimittaja: Jubana Pohjola
Toimitussihteeri: Essi Tuomala
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Liisa Pitkäranta
Kannen kuva: Antti Koponen
Paino: I-print
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52

KORONAKEVÄÄN YLIOPPILAS EI PELKÄÄ TULEVAA

✍️ ESSI TUOMALA

📷 KIMMO LEHTIMÄKI

Uunituore ylioppilas Johannes Typpö Seinäjoen Luukkaan luterilaisesta seurakunnasta kävi koulunsa kahdella mantereella ja kirjoitti ylioppilaaksi merkillisenä keväänä.

Seinäjoen lukiosta kirjoittanut Johannes Typpö on tyytyväinen. Koronapandemian aiheuttamat muutokset ylioppilaskirjoitusten aikataulussa eivät pilanneet koetuloksia. Erityisen iloinen hän on matematiikan laudaturista.

- Matikan kirjoituksiin lukeminen oli tosi mukavaa. Tein kertauskurssin tehtäviä ja etenin supersankaritasolle asti, tuore ylioppilas naurahtaa.

Englannin kielestä napsahti jo viime syksynä laudatur, lukion kaikkien aikojen korkeimmilla pisteillä.

- Englanti on minulle melkein kuin toinen äidinkieli, Johannes kertoo.

Hyvä kielitaito on perua ajalta, jolloin Johanneksen perhe asui Turkissa vanhempien työn vuoksi. Johannes suoritti koko peruskoulun Turkissa kahdessa eri kansainvälisessä koulussa, joista jälkimmäinen oli kristillinen.

- Kristillisyyttä näkyi esimerkiksi siinä, että kerran viikossa koko koulu kokoontui saliin kuuntelemaan hengellistä puhetta ja laulamaan hengellisiä lauluja. Kaikki opettajat olivat kristittyjä ja opitunnit alkoivat rukouksella, Johannes muistelee.

Vaikka suomalainen peruskoulu on pärjännyt hyvin PISA-vertailuissa ja lukiokoulutuskin on korkeatasoista,

Johannes kokee joutuneensa tekemään enemmän töitä koulun eteen Turkin-vuosina.

- Kansainvälinen koulu oli mielestäni suomalaista lukiota vaativampi.

Suomalaisen lukion Johannes suorittikin vain kahdessa vuodessa, sillä hän sai aiemmista opinnoistaan hyväksilukuja noin 20 opintopisteen verran eli hiekkamäkeen yli neljänneksen lukion pakollisesta oppimäärästä.

YLIOPPILASJUHLIA, PÄÄSY- KOEJÄNNITYSTÄ JA HÄÄHUMUA

Suomeen muutettuaan Johannes ei ole kokenut itseään Jeesuskeususkovana kummajaisena koulukavereiden seurassa.

- Seinäjoella on paljon kristittyjä enkä erotu mitenkään erityisesti joukosta, hän kertoo.

Ainakin yhdessä asiassa Johannes kuitenkin tekee ikäluokkansa poikkeuksen.

- Olen menossa naimisiin, hän kertoo yllättäen, kun kesäsuunnitelmat tulevat puheeksi.

Sitä ennen jännitetään kuitenkin pääsykoetuloksia. Johannes on hakenut opiskelemaan tuotantotaloutta Aalto-yliopistoon. Koulutuslinja on suosittu eikä Johannes ole varma, riittävätkö ylioppilastodistuksen arvosanat sisäänpääsyyn, vaikka korkeita ovatkin.

- Hakijoita on paljon ja vain viisikymmentä otetaan sisään, Johannes kertoo.

- Mutta jos en tänä vuonna pääse, voin tehdä töitä tai mennä vaikka raa-mattukurssille ja hakea sitten ensi vuonna uudestaan.

Johannes valmistuu ylioppilaaksi virallisesti 30.5., mutta koronan vuoksi päivän juhlallisuudet järjestetään etänä ja lakki painetaan päähän kotona perheen kesken. Elokuun lopussa on luvassa lakkiaiset koululla ja silloin myös kotona on tarkoitus juhlia isommin.

Tämän kevään ylioppilaat ottavat aikuisuuden ensiaskeleet maailmassa, joka on koronapandemian myötä muuttanut muutamassa kuukaudessa tunnistamattomaksi eikä kukaan tiedä, mihin kaikkeen pandemia tulee vaikuttamaan pysyvästi.

Vastaleivottu ylioppilas Johannes Typpö ei kuitenkaan murehdi huomispäivää.

- Ei tämä tilanne minua suuremmin huoleta, koska kristittyinä turvani on Jumalassa. Silloin ei tarvitse pelätä pandemioita, hän pohtii.

